

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж.1-555/19
Дана: 20.11.2019. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Милевке Миленковић, председника већа, Жарка Стевановића и Ђорђа Ристића, чланова већа, са судијским помоћником Тином Филиповић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из чл. 208 ст. 3 у вези ст. 1 Кривичног законика (КЗ), одлучујући о жалбама Основног јавног тужиоца у Аранђеловцу, бранилаца окривљеног АА, адвоката Душана Радовановића из Краљева, адвоката Милана Додига из Шапца и адвоката Драгана Живковића из Тополе и пуномоћника оштећене ББ, адвоката Весне Илић из Тополе, изјављеним против пресуде Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи 14К-1615/11 од 21.06.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.11.2019. године, донео је једногласно

П Р Е С У Д У

I Делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног АА, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи 14К-1615/11 од 21.06.2018. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд окривљеном АА, због кривичног дела превара из чл. 208 ст. 3 у вези ст. 1 Кривичног законика, за које је наведеном пресудом оглашен кривим, изриче **УСЛОВНУ ОСУДУ** тако што му утврђује казну затвора у трајању од **8 (осам) месеци** и истовремено одређује да се утврђена казна неће извршити ако окривљени у року од **2 (две) године** не учини ново кривично дело, док се жалбе бранилаца окривљеног Драгана Петровића у преосталом делу, као и жалба Основног јавног тужиоца у Аранђеловцу **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба пуномоћника оштећене ББ, адвоката Весне Илић, изјављена против пресуде Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи 14К-1615/11 од 21.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи 14К-1615/11 од 21.06.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела превара из чл. 208 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ и изречена му је условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци, која се неће извршити уколико окривљени за време од 2 (две) године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и осуђен је на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 (стохиљада) динара, коју је окривљени дужан да плати у року од 5 (пет) месеци по правноснажности пресуде, с тим да уколико новчану казну не плати у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих хиљаду динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени АА је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, као и трошкове поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећена упућена на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Основни јавни тужилац у Аранђеловцу, због повреде кривичног закона и одлуке о условној осуди, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеном изрећи казну затвора или исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Душан Радовановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, усвоји жалбу и преиначи побијану пресуду, на тај начин што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз захтев да окривљени и бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Додиг, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од кривице или исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и то другом судији, који ће након отклањања указаних недостатака, донети нову, на закону засновану пресуду, уз захтев да окривљени и бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Живковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене „материјално-правних прописа“ и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или исту преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе, и

- пуномоћник оштећене ББ, адвокат Весна Илић, због „битне повреде одредаба кривичног закона“, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд усвоји жалбу и укине побијану пресуду у делу који се односи на изречену кривичну санкцију и врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

На жалбу јавног тужиоца одговоре су поднели и то бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Додиг, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу исту одбије као неосновану и бранилац окривљеног АА, адвокат Душан Радовановић, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу исту одбаци.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је поднеском Ктж-581/19 од 18.07.2019. године, предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, као стварно и месно надлежан, усвоји као основану жалбу јавног тужиоца и преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеног АА осудити на адекватну казну затвора, као и на новчану казну, а одбије као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Милана Додига и адвоката Душана Радовановића.

Апелациони суд је одржао седницу већа, у смислу чл. 511 ст. 1 ЗКП, без обавештавања окривљеног и његових бранилаца, адвоката Душана Радовановића и Милана Додига, налазећи да њихово присуство није корисно за разјашњење ове кривичноправне ствари, по којој се жалбени поступак води по одредбама о скраћеном поступку, а окривљеном није изречена казна затвора, на којој је размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је сходно одредби чл. 451 ст. 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени навода у изјављеним жалбама, одговорима на жалбу и предлога Апелационог јавног тужиоца, нашао:

Жалбе бранилаца окривљеног су делимично основане, жалба јавног тужиоца је неоснована, а жалба пуномоћника оштећене је недозвољена.

Супротно жалбеним наводима бранилаца окривљеног изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и у истој нема противречности, нити постоји противречност између онога што се наводи у изреци и разлозима датим у образложењу пресуде, а такође пресуда садржи довољне, јасне и непротивречне разлоге о чињеницама које су предмет доказивања и не постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, па се иста неосновано жалбама бранилаца окривљеног побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 1 тач. 11 и ст. 2 тач. 2 ЗКП.

Исто тако, указивање у жалби браниоца окривљеног, адвоката Душана Радовановића, да првостепена пресуда садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 1 тач. 11 ЗКП, са истицањем, да се из изреке пресуде не види у чему се састоји чињенични опис конкретних радњи извршења окривљеног АА, а у којима се стичу битна обележја предметног кривичног дела, односно, да се из изреке не види које је то чињенице окривљени лажно приказао оштећеној, је неосновано. Ово због тога, што је

изрека пресуде разумљива, непротивречна и садржи јасан и потпун опис радњи извршења, из којих произилазе сва законска обележја кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим, односно, садржи све што пресуда којом се окривљени оглашава кривим мора да садржи, у смислу одредбе чл. 428 ст. 5 у вези чл. 424 ст. 1 ЗКП.

Како је првостепени суд на главном претресу у доказном поступку извео све доказе на којима се заснива првостепена пресуда, па и увид у уговор о купопродаји од 17.12.2008. године, закључен између оштећене ББ, као продавца и окривљеног АА, као купца, са чијим одредбама се окривљени у потпуности сагласио, а што је својим потписом и потврдио, то се с тога, по оцени овог суда, првостепена пресуда неосновано жалбом браниоца окривљеног, адвоката Милана Додига побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 1 ЗКП, уз образложење да се пресуда заснива на доказу (предметном уговору од 17.12.2008. године) на коме се по одредбама овог законика не може заснивати, јер га је сачинила оштећена, као адвокат и стручно лице, а у који уговор намерно није унела клаузулу да ће као продавац робе за исту обезбедити потребну документацију.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, бранилац окривљеног, адвокат Радовановић у жалби истиче да у поступању окривљеног АА нису остварена обележја бића предметног кривичног дела, јер на страни истог није постојала преварна намера, с обзиром да из садржине заложне изјаве од 17.12.2008. године и предлога за извршење који је поднет Општинском суду у Крагујевцу 11.08.2009. године произилази да је оштећена ББ у време закључења предметног уговора и оверавања заложне изјаве располагала сазнањем да је окривљени ванкњижни власник спорне непокретности, те да сходно томе никакве лажне чињенице окривљени није предочио оштећеној, због чега иста није била у заблуди, већ јој је верно и истинито приказао исправу за упис права својине и издао заложну изјаву обоје у односу на КП бр. 891/12 КО Печеног, које исправе је оштећена могла одмах по закључењу уговора од 17.12.2008. године, у својству странке са неспорним правним интересом поднети Републичком геодетском заводу-Служби за катастар непокретности у Краљеву, са циљем уписа права својине окривљеног АА и истовремено уписа свог хипотекарног права, као и да је нејасно како је првостепени суд утврдио висину противправне имовинске користи окривљеног у износу од 756.859,20 динара, када из налаза и мишљења вештака економске струке произилази да је динарска противвредност 8.000 ЕУРА на дан закључења уговора била 687.750,40 динара.

Оспоравајући правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања жалбом браниоца окривљеног, адвоката Милана Додига се истиче да у спроведеном поступку пред првостепеним судом јавни тужилац није доказао преварну намеру окривљеног, нити је доказао да је исти прибавио противправну имовинску корист, због чега радње које се стављају на терет окривљеном не представљају кривично дело из чл. 208 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ, већ грађанско правни посао, тј. облигациони однос између окривљеног и оштећене, из ког посла је штету претрпео окривљени (у висини тржишне вредности робе-вина које није успео да прода, пошто није имало потребну документацију), иако су парнични и извршни поступци окончани у корист оштећене, при чему би вредност вина коју је утврдио судски вештак економско-финансијске струке била прихватљива да је исто било снабдевено свом потребном документацијом.

Поред изнетог, и жалбом браниоца окривљеног, адвоката Драгана Живковића се првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези указује да се у целости придружује наводима вољних бранилаца окривљеног, уз напомену да је неколико пута приступио суду када главни претрес није одржан, а да је на једином одржаном главном претресу којем је присуствовао као бранилац по службеној дужности присуствовао и вољни бранилац окривљеног, адвокат Милан Додиг, када чињеница да његов печат стоји на кривичној пријави оштећене практично ником није била позната.

По оцени Апелационог суда, оваквим жалбеним наводима бранилаца окривљеног, не доводи се у сумњу правилност закључка првостепеног суда изнетог у побијаној пресуди, да је окривљени извршио предметно кривично дело, у време, на месту и на начин како је то ближе описано у изреци првостепене пресуде. До оваквог закључка првостепени суд је дошао на основу правилне и свеобухватне оцене свих изведених доказа, како појединачно, тако и у међусобној вези сходно обавези прописаној одредбом чл. 419 ст. 2 ЗКП, па је чињенично стање у првостепеном поступку потпуно и правилно утврђено, због чега су жалбени наводи бранилаца окривљеног, којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, оцењени неоснованим.

Наиме, доводећи у везу писане доказе наведене у образложењу побијане пресуде, а пре свега уговор о купопродаји 8.000 боца белог вина „Златна Опленка“ и заложну изјаву оверену код Општинског суда у Тополи под ОВ. бр. ..../08 од 17.12.2008. године, са исказом оштећене ББ, која је објаснила начин на који ју је окривљени довео у заблуду да са њим закључи уговор о купопродаји, испоштује своју обавезу из истог, а да за узврат не оствари своје право из уговора, јер јој окривљени није платио преузето вино, налазећи, по протеклу договорених рокова, различите изговоре због чега то није учинио, правилно је првостепени суд, насупрот жалбеним наводима бранилаца, извео закључак да је окривљени, у намери да себи прибави противправну имовинску корист, лажним приказивањем чињеница довео у заблуду оштећену и навео је да на штету своје имовине са њим закључи Уговор о купопродаји 8.000 боца белог вина са уговореном ценом од 1 ЕУРА по боци, обећавајући да ће роба бити плаћена у року до 20.03.2009. године, иако није имао намеру да робу плати, на који начин је себи прибавио противправну имовинску корист у износу од 756.859,20 динара (динарска противвредност 8.000 ЕУРА на дан 20.03.2009. године према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке).

Да је код окривљеног у време када је са оштећеном закључио предметни уговор у својству купца и касније након узимања 8.000 боца белог вина, постојала преварна намера у правцу прибављања противправне имовинске користи, првостепени суд је правилно утврдио на основу објективног понашања окривљеног, предузетих радњи и свих околности под којима су ове радње предузете, с обзиром да је најпре уз закључени уговор предао и заложну изјаву оштећеној, за коју је касније у парничном поступку утврђено да је делимично без правног дејства, а у којој је навео да се иста може наплатити на непокретностима из заложне изјаве, иако је у том моменту знао да он није земљишно-књижни власник наведене непокретности, јер није био уписан у Земљишној књизи као власник, будући да се право својине на непокретностима стиче не закључењем уговора о купопродаји непокретности, већ уписом у Земљишну књигу, Службу за катастар

непокретности, при чему је све до тог уписа власник непокретности продавац, а не купац. Такође, и касније понашање окривљеног показује да није имао намеру да до истека рока за исплату купопродајне цене, односно, до 20.03.2009. године плати дуг оштећеној за преузето вино, јер ју је изванредан период држао у заблуди, обећавајући да ће све бити у реду, да ће јој сигурно новац исплатити, при чему то није учинио, правдајући разним разлозима зашто не испуњава договорено, да би на крају у току извршног поступка ради намирења потраживања повериоца (продавца, оштећене ББ) отуђио возило „Нисан“ које је било пописано као предмет извршења на покретним стварима окривљеног.

Код таквог стања ствари, а насупрот наводима жалби бранилаца окривљеног, првостепени суд је, и по оцени другостепеног суда, правилно ценио као неосновану и срачунату на избегавање своје кривице одбрану окривљеног када је негирао извршење радњи предметног кривичног дела, наводећи да није тачно да је преварио оштећену, будући да је он био само посредник у куповини вина, које је предато ВВ, а ово тим пре, јер из исказа сведока ВВ, детаљно изнетог и анализираног у образложењу побијане пресуде, произилази да су окривљени и оштећена уговорили купопродају вина, што је сагласно и закљученом уговору, а да је он само помогао када се исто товарило и потом договорио са окривљеним да се то вино прода на Косову.

Како предметно кривично дело постоји и у ситуацији када је оштећени касније потпуно обештећен, ако је учинилац имао јасну намеру у предузимању радње кривичног дела, то су по налажењу другостепеног суда, без основа жалбени наводи браниоца окривљеног, адвоката Радовановића да је у конкретном случају спорно и да ли постоји и која је последица кривичног дела за које је окривљени осуђен, као битно обележје предметног кривичног дела, с обзиром да оштећена није остала ускраћена за износ купопродајне цене.

Без утицаја на законитост и правилност побијане пресуде су и жалбени наводи браниоца окривљеног, адвоката Милана Додига да је првостепени суд повредио право на одбрану окривљеном, јер му је наметнуо као браниоца по службеној дужности, адвоката Драгана Живковића, за кога је из увида у списе извршних и парничних предмета знао да је учествовао као пуномоћник на страни овде оштећене ББ, с обзиром да се, по оцени другостепеног суда, не може говорити о повреди права на одбрану у ситуацији када из списка предмета произилази да је, након што је постављен за браниоца по службеној дужности окривљеном, адвокат Драган Живковић из Тополе, присуствовао на једином одржаном главном претресу од 21.06.2018. године којем је, поред њега присуствовао и вољни бранилац окривљеног, адвокат Милан Додиг, при чему се на наведеном главном претресу бранилац по службеној дужности придружио завршној речи изабраног браниоца, која је у потпуности била у корист окривљеног.

Поред тога, по налажењу овог суда, имајући у виду да су све одлучне чињенице несумњиво утврђене у првостепеном поступку и да исте нису доведене у сумњу изјављеним жалбама, то су као неосновани оцењени наводи из жалби бранилаца окривљеног да је погрешна тврдња првостепеног суда да су доказни предлози одбране небитни за пресуђење и да је неизвођење предложених доказа узроковало непотпуно утврђено чињенично стање, јер нису изведени докази којима се доказује невиност окривљеног, уз напомену да су предлози за вештачење од стране вештака економске

струке на околности колико је укупно у извршним поступцима наплатила оштећена од окривљеног и вештачење вештака пољопривредне струке на околности квалитета предметног вина и да ли је исто снадбевено пратећом документацијом одбијени на главном претресу и у образложењу пресуде о томе су дати ваљани разлози које прихвата и другостепени суд.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је противправне радње окривљеног АА правно квалификовао као кривично дело превара из чл. 208 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ, а за своје чињеничне и правне закључке у образложењу побијане пресуде суд је дао довољне, јасне и уверљиве разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд, па су стога и жалбени наводи јавног тужиоца и бранилаца окривљеног којима се првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона, оцењени као неосновани.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, поводом жалби јавног тужиоца и бранилаца окривљеног АА, Апелациони суд налази да су жалбе бранилаца окривљеног у овом делу основане, а жалба јавног тужиоца неоснована.

Наиме, приликом одмеравања врсте и висине кривичне санкције, по налажењу Апелационог суда, првостепени суд је у смислу одредбе чл. 54 КЗ, правилно ценио као олакшавајуће околности на страни окривљеног АА да је породична особа и отац два детета и правилно истим дао значај нарочито олакшавајућих околности сходно одредбама чл. 56 тач. 3 и чл. 57 ст. 1 тач. 5 КЗ.

Међутим, иако напред наведене олакшавајуће околности имају такав значај да умањују тежину кривичног дела до мере која допушта изрицање условне осуде, будући да се може очекивати да ће упозорење уз претњу казне довољно утицати на окривљеног да више не врши кривична дела, како то налази и првостепени суд, по оцени Апелационог суда изречена условна осуда са утврђеном казном затвора у трајању од 10 (десет) месеци и временом проверавања од 2 (две) године је строжа него што је то нужно са становишта опште сврхе изрицања кривичних санкција и сврхе условне осуде и иста као таква не представља адекватну кривичну санкцију, а посебно имајући у виду да у конкретном случају окривљеном првостепени суд није ни могао узети као отежавајућу околност његову ранију осуђиваност пресудом Општинског суда у Краљеву К-254/98 од 18.02.1999. године, због кривичног дела из чл. 233 ст. 3 у вези ст. 1 КЗРС, што се основано истиче жалбом браниоца окривљеног, адвоката Милана Додига, будући да је у односу на ту осуду наступила законска рехабилитација, према решењу Основног суда у Краљеву Кв-536/14 од 02.09.2014. године, па се окривљени АА има сматрати неосуђиваним по наведеној пресуди.

Стога је Апелациони суд делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног, преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеном АА, за извршено кривично дело превара из чл. 208 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ, за које је у време извршења дела била прописана казна затвора од једне до осам година, изрекао условну осуду са утврђеном ублаженом казном затвора у трајању од 8 (осам) месеци и временом проверавања од 2 (две) године, налазећи да је овако изречена условна осуда, адекватна тежини учињеног кривичног дела и степену кривице

окривљеног, те као таква нужна и довољна за постизање посебне сврхе условне осуде, прописане одредбом чл. 64 ст. 2 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција прописане одредбом чл. 4 ст. 2 КЗ.

Из изнетих разлога, оцењени су као неосновани жалбени наводи јавног тужиоца да се изреченом условном осудом не може постићи сврха кажњавања, те да је првостепени суд превелики значај поконио олакшавајућим околностима на страни окривљеног, а да није правилно ценио његову ранију осуђиваност, при чему као отежавајуће околности на страни окривљеног није ни ценио објективну тежину извршеног кривичног дела, степен кривице и упорност коју је испољио приликом извршења дела, као и жалбени предлог јавног тужиоца да се окривљени осуди на казну затвора због извршења предметног кривичног дела.

Такође, стоји чињеница да је првостепени суд одлуком о новчаној казни повредио кривични закон из чл. 439 тач. 3 ЗКП, како се то основано истиче жалбом браниоца окривљеног, адвоката Милана Додига, а ово с тога што према Кривичном закону који је важио у време извршења дела за предметно кривично дело из чл. 208 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ није прописана новчана казна, већ само казна затвора у трајању од једне до осам година, па је изрицањем и новчане казне окривљеном по касније измењеној тежој казненој одредби (затвор од једне до осам година и новчана казна) првостепени суд повредио кривични закон на штету окривљеног, будући да је одредбом чл. 5 КЗ прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, а ако је после извршења кривичног дела измењен закон, једном или више пута, примениће се закон који је најблажи за учиниоца, па како је по окривљеног блажи закон који је важио у време извршења дела извршено је преиначење побијане пресуде у делу одлуке о кривичној санкцији и тако што је отклоњена новчана казна окривљеном, као у изреци ове пресуде.

Пошто је окривљени АА оглашен кривим за кривично дело за које је оптужен, то га је првостепени суд правилном применом одредби чл. 261 и 264 ЗКП, обавезао да плати паушал и трошкове кривичног поступка као у изреци побијане пресуде, па су жалбени наводи његовог браниоца, адвоката Милана Додига којима се оспорава одлука о трошковима кривичног поступка, оцењени као неосновани.

С обзиром да је у смислу чл. 433 ст. 4 ЗКП пуномоћник оштећене првостепену пресуду могао побијати само због одлуке о трошковима кривичног поступка и о досуђеном имовинскоправном захтеву, то је по мишљењу Апелационог суда жалба пуномоћника оштећене, којом се првостепена пресуда побија, због „битне повреде одредаба кривичног закона“, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичним санкцијама, иако из садржине исте произилази да је жалба пуномоћника оштећене изјављена само због одлуке о кривичним санкцијама, недозвољена. Наиме, у конкретној ситуацији јавни тужилац није преузео гоњење од оштећене као тужиоца, јер би само у том случају сходно одредби чл. 433 ст. 4 ЗКП, пуномоћник оштећене могао да изјави жалбу због свих основа због којих се пресуда може побијати. Како је жалба изјављена од лица које није овлашћено за подношење жалбе, то је жалба пуномоћника оштећене, одбачена као недозвољена.

Са наведених разлога, Апелациони суд је на основу одредбе чл. 459 ст. 1 и чл. 457 ЗКП, одлучио као у изреци под I пресуде и на основу чл. 456 ст. 2 ЗКП, одлучио, као у изреци под II пресуде.

**Судијски помоћник-записничар,
Тина Филиповић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Милевка Миленковић,с.р.**